

עלי מרפא
שערי הגליון
יין הונגרי
למעשה
בני היכלא

- פורים!!!
- להרים את הפור
- להודיעו להודיעו להודיעו
- אוצרות הפורים
- הקווטל הוריג

התורה הזמנית:

- שלימות השמחה מתוך היכלי התמורות דרכי נועם
- ליקוטי מוהר"ן פשוט להחליף מח טעם גן עדן
- מה שה'נחשלים' לא יודעים...
- נקודות טובות מתוך הבהמיות
- ריקוד קאדאצקע' בסלון ביתך
- זהירות: עמלק!!!
- הלכות פרשת זכור וקריאת המגילה
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

פורים אין לאגד, פורים אין לאגד!

יום א' תשא תקצ"ט-יום א' פורים תקצ"ח

... ואי אַפְשָׁר לְבַאֵר לָךְ בְּכַתֵּב בְּנֵי חֲבִיבֵי אֶת אֲשֶׁר בְּלִבֵּי בְּזָה. כִּי מִי יֵאֱמִין לְשִׁמְעוֹתֵנוּ שְׁאֵנִשִּׁים בְּמוֹתֵנֶם בְּדוֹר הַזֶּה יִזְכּוּ לְדַבֵּר כָּךְ, וְלִהְיֶנָּה עַל כֵּן לְקִדְשֵׁי פִּוּרִים וְכוּ, וּבְאַמְרַת כָּךְ הוּא הַמִּדָּה וְכָךְ יִפְהַל לְכַלֵּן. וְכֵן יִפְהַל לְאֵל דְּבִרְנֵי הַרְבֵּה בְּזָה בְּשִׁבְתֵי מִדַּשׁ הָעֵבֶר, כְּאֲשֶׁר יִשְׁמַע מַעֲט מִפִּי ר"י וְר"מ שִׁיחֵי, וְיִחְזַר מִזֶּה וְתִגְלַל לְהַבִּין מִפִּי סִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים, וּבִסְפֵר מִהַתְּפִלָּה שֶׁתְּבַתֵּי בְּחִסְדוֹ עַל הַתּוֹרָה שֶׁפִּוּרִים הִכְנִה לְסַחַח, מִי שֶׁמַּע בְּזָאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה וְכוּ, חֶזֶק וְאִמְץ מֵאֵד מֵאֵד בְּנֵי וְתַלְמִידֵי, וְאֵל יִבְהַלְךְ רַעֲיוֹנֶיךָ כִּי עֲדִין אֵין אֲתָה יוֹדֵעַ כֵּלל מִה נַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם, וְחִסְדֵי ה' בְּדָלוּ מֵאֵד. וְהַבֵּר דְּבִרְנֵי בְּזָה הַרְבֵּה, וְקַעַת אֵין פְּנָאֵי לְהַאֲרִיךְ. גַּם פְּמָה אֲנִשִּׁים הֵם עֲתָה בְּבִיתִי וְאֵי אֲפְשָׁר לְדַחוֹתָם וְדִי בְּזָה פְּעֻת. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִשְׁמַח אֲתָכֶם וְאוֹתֵנּוּ בְּשִׂמְחַת פִּוּרִים וְשִׁמְעוּ צַעֲקוֹתֵנוּ וְיִוְשְׁעֵנוּ מִיָּד הַלְמַעַן שְׁמוֹ נִגְיָלָה וְנִשְׁמַחָה בְּיִשְׁוֹעָתָה.

... וְדַכְכֵי ה' נְעִימִים מֵאֵד מֵאֵד. גְּדוֹלִים מְעֻשֵׁי ה' מֵאֵד עֲמֻקּוֹ מִחֲשׁוֹבוֹתָיו, שְׂמַחוּ אֲחֵי וְרַעֲי בְּיִשְׁוֹעָתָה. ה' עַד הֵנָּה לֹא עָבְדֵנוּ רַחֲמֵי וְחִסְדֵי, כִּן יוֹסִיף פְּעִלֵי פְּעִלִים לְהַרְאוֹת לָנוּ חִסְדוֹ, וְיִשְׁוֹעָתָה יִתֵּן לָנוּ. הַכֵּל בְּכַח הַזְּמַן הַקְּדוֹשׁ חֶסֶד שֶׁבְּחֻסְדִּים, שְׂמַחוּ בָהּ וּבְצַדִּיקֵי הַקְּדוּשִׁים, בְּפִרְט עֲתָה בְּפִוּרִים זְמַן שְׂמֻחָה לְכֵל. פִּוּרִים אֵין לְאֵגֵד פִּוּרִים אֵין לְאֵגֵד. אֵין פְּנָאֵי לְהַאֲרִיךְ כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלְתִּי לְקַיֵּם מִצְוַת לְבַסְטִי בְּפִוּרֵי, מִי יִתֵּן שְׂאֵדָה לְקַיֵּם כְּרִיאֵי וְלִשְׂמַח כְּרִיאֵי, עַד שֶׁנִּזְכָּר לְקַיֵּם בְּיָמֵינוּ בְּחֵינֵת קִיּוּנוֹ וְקִבְלֵנוּ מִחֻשָׁב.

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מס' מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ברוחה ח"ג	משנה ברוחה ח"א	דף היומי בימות	עלים לתרופה
שבת	ט	מח.	טו	יז	ה	שמח
א	י	מח:	טז	יח.	ו	שמט
ב	יא	מט.	יז	יח:	ז	שנ
ג	יב	מט:	יח	יט.	ח	שנא
ד	יג	נ.	יט	יט:	ט	שנב
ה	יד	נ:	כ	כ.	י	שנג
ו	טו	נא.	כא	כ:	יא	שנד

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ד

איך לקבל החלטות? סוד הגורל

המלחמה היא על הגורל. המן ניסה להפיל את הפור, אבל אנו צריכים לזרוק אותו למעלה.

במקום גבוה ועליון מכל רעיון.

מאבק עתיק

המאבק בין נשמת היהודי לקליפת עמלק ממוקם אם כן במקום השורשי ביותר, בנקודת הבחירה

למרות שהמאבק עם היצר הרע מתיש מאוד, עם זאת תמיד ובכל מצב בידך להשליך מידך את הבחירה ולשגר אותה אל ה'.

ובכוח המדמה. כעת נבין יותר את סוד קיומו הבלתי נלאה של עמלק. קליפת עמלק נבראה יחד עם כח הבחירה, וכל עוד שוררת בעולם בחירה גם קליפת עמלק קיימת.

הבחירה היא סיבת קיום העולם והיא עתידה להתקיים עד לעתיד לבוא. לכל אורך שנות עולם מתבררת המציאות באמצעות הבחירה, והעולם יוצא אט אט מכבלי המדמה ומגלה את האמונה. כל עוד מתקיים תהליך הבריון גם קליפת עמלק קיימת, לפי שממנה ומתוכה אמור להתברר ולצאת לאור העולם של לעתיד לבוא.

עמלק הוא כביכול 'העתק' של הקדושה, ומכאן גודל סכנתו. זו קליפה שממוקמת בדיוק בנקודה מקבילה למהות היהודית. הזכרנו את כוח הבחירה שמבדל את האדם היהודי מכל שאר הנבראים, הבחירה קיימת תמיד במקום שישנם שניים, ונדרשת הכרעה. היהודי הוא הממוצע שבין כל העולמות והנבראים לבין השם יתברך. ולהבדיל גם עמלק שנקרא 'ראשית גוים' הוא הממוצע בין הקדושה לכל הקליפות וטומאות.

אבל בעוד המן-עמלק רק 'עושה את עצמו', היהודי מצויד בכוח אמתי, כוח בחירה אלוהי. ואת זה עלינו לזכור: למרות שהמאבק עם היצר הרע וכוחות הדמיון מתיש מאוד, עם זאת תמיד ובכל מצב בידך להשליך מידך את הבחירה ולשגר אותה אל ה', כלומר להשליך את השכל עם כל השאלות הקושיות והקשיים שהוא סוחב על עצמו, ולהכריע את המלחמה עם אמונה תמימה. (ברכת הריח ד ועוד)

הדמיון שהוא כוח משמעותי מאוד בנפש, תופס את מקומוה של היכולת החשובה ביותר שלנו - הבחירה. כוח הבחירה הוא פלא, קצה אחד שלו מאפשר לאדם שפל לעשות בגופו ובחיייו הארציים את רצונו האינסופי של השם יתברך, וקצה אחר שלו עלול לגרום לאותו אדם לעבור חלילה על רצון ה'. זו הסיבה שכוח חשוב זה צריך להיות מוגן ובן חורין, אבל עליו בדיוק נאבק המן הרשע מאז ועד היום.

מבוי סתום

אחד האירועים המביאים את הבחירה לשיא הוא רגע של התלבטות בין שני דברים שנראים לנו זהים, קרובים, או אפשריים במידה שווה. התלבטות שכזו עשויה באופן עקרוני להימשך לנצח. המוח פועל כמו משקל, שהכובד בצד אחד יכריע לטובתו, וכששני הצדדים שקולים אי אפשר להכריע, גם שכל - ובעיקר השכל, לא יעזור כאן. הכרעה תושג או ע"י ירידה מתחת לשכל, או ע"י עלייה למעלה מהשכל.

הבהמה מצוידת ביכולת הקלילה להכריע התלבטות בזכות העדר שכל, למעשה היא אפילו לא מתלבטת - הדמיון מכריע עבורה מאיזו ערימת חציר לאכול, מימין או משמאל. אבל יהודי ניחן ביכולת אחרת, גבוהה ונשגבה, להכריע ספקות על ידי עליה אל למעלה מהשכל. וזה סוד הגורל.

מתי עושים שימוש בגורל - כאשר נדרשת קבלת החלטה בין צדדים שווים, והשיקולים ההגיוניים נלאו מהשגת הכרעה בנידון, פונים לגורלות. הגורל אינו מונחה על פי שכל, אדרבה הוא חייב להיות נטול התערבות שכלית. אולם ישנם שני סוגי גורלות, גורל שעולה כלפי מעלה וגורל שיוורד כלפי מטה.

המן הרשע הפיל פור הוא הגורל, הוא פועל כבהמה שהתלבטות מוכרעת אצלה באמצעות כניעה אל היותר כבד נמוך ומושך. בהפלת הפור ביקש לכוון את עם ישראל אל הגישה הזו - ליפול מתחת לשכל, ולאפשר לכבדות הגופנית ולעצלות והעצבות להנחות את דרכנו, לשקוע בגלות, היכן שהכי טבעי ונוח להישאר. אבל עם ישראל באותם ימים הרי ממתין לשיבתו לארץ הקודש ובניין בית שני, שם ביום הקדוש בשנה היה האדם הקדוש בישראל הכהן הגדול עושה גורל. גם גורל מוותר על השכל, אבל בשונה מהאפשרות הקודמת, גורלו של יום הכיפורים עולה ונוסק למעלה מהשכל ומשיג הכרעה

פורים אצל ר' אברומ'לה

בבית רבי אברהם שטרנהרץ היו מתקבצים ומתאספים אנשי שלומנו ביום הפורים בעיקר לפנות ערב. מנהג זה היה נהוג מימים ימימה עוד באומן, רובם היו מביאים לו משלוח מנות ודורון לתלמיד חכם כנהוג. הרבה באו להתברך אצלו, היו כאלה שבאו גם לאכול אתו סעודת פורים במשתה ושמחה. אי אפשר לתאר השמחה הגדולה והריקודים הנפלאים והנלהבים שהיו שם. ראו שם "פורים - פורים ממש".

השירים והניגונים שניגנו בעת המחולות היו בהשתוקקות ובדבקות לאין ערוך. הקולות יוצאים מעומק פנימיות הלב ממש בכלות הנפש. והשתיה הייתה כדת לקיים ככל האפשר מצוות לבסומי בפורים.

דרכו של רבי אברהם היה למזוג כוס יין לכל הבא אליו, וטובים השניים מן האחד - היה גם מוזג לעצמו כוס, ושניהם יחדיו היו שותים, ובדרך זו רצה גם כן לקיים לבסומי בפוריית בפשיטות, כציווי רבינו ז"ל על ריבוי השתיה רק בפורים שהוא תיקון הברית כידוע. ואף על פי שהיה שותה עשרות כוסות, מכל מקום לא נשתכר ולא נתבלבל מוחו כלל, רק היה בגילופין ומבושם מאוד. אדרבה, כטוב לב המלך ב"ן, פתח פיו בחכמה ודרוש דרש מענינא דיומא דברים וחדושים נפלאים מגודל קדושת היום ודיבורי אמונה התחזקות ושמחה, הנובעים ממימי הנחל תורת רביז"ל והלכות מוהר"ת ובסיפורים נפלאים מדורות קודמים.

פעם אמר רבי אברהם בבדיחות ביום הפורים בעת שהיו מסובים על שולחנו: הלא רביז"ל אמר לאנשיו לפני הסיפור מז' בעטלערס: "אספר לכם איך היו שמחים". כנדפס בסיפורי מעשיית. בכך גם אני אספר לכם איך היו אנשי שמחים בפורים. והתחיל להרבות בסיפורים ובעובדות איך שקיימו שמחת הפורים כל אחד בדרכו. ואיך שאביו הצדיק ר' הערץ היה נוהג להשתכר בפורים וללבוש את הקיטל ויצא לרחוב העיר ברסלב ושם עלה על עץ גבוה, והיה צועק בקול גדול: להודיע! להודיע! להודיע! פעמים אין מספר. עד שנתאספו לקולו המון גדול מאנשי העיר לראות את המראה הגדול והנפלא הזה איך שרבי הערץ הנחבא אל הכלים כל השנה פתאום נגלה ביופיו והדרו על עץ גבוה וכו', ואז הגביה קולו בכל כוחו וצעק: להודיע! להודיע! להודיע שיש רבי בעולם והוא יכול לתקן את כל העולם כולו וצריכים להתקרב אליו ולקבל ממנו את כל התיקונים וכו' וכך זעק זמן רב לפני הנאספים דיבורים חמים כגחלי אש. וגם כשירד מהעץ המשיך ברחוב בצעקותיו בכל מיני דיבורים מהתכלית האחרון.

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

אמרו חז"ל בערכין טו: שכל דבר הנאמר בפני שלשה שומעים או יותר, אין בו משום לשון הרע. החפץ חיים מוכיח (כלל ב במ"ח סק"א) שאי אפשר לפרש כפשוטו שייקבץ ג' אנשים וידבר מה שלבו חפץ ח"ו, הרי פשוט שעובר על איסור לשה"ר, ואדרבה כל שיתרבו השומעים חטאו חמור יותר שמכשילם בשמיעת וקבלת לשה"ר. ולכן הביא הח"ח פירושי הראשונים במאמר זה:

דעת התוספות שם ובב"ב לט: שאדם המדבר לפני ג' אנשים, יודע שהדיבור יגיע לאותו אדם שמדבר עליו, ולכן נחשב כמדבר לפניו ממש, אשע"כ כשמבקש לומר דבר שניתן לפרשו לשבח או לגנות, וזה תלוי באופן האמירה, ולמשל, כששאלו איפה ניתן למצוא אש? והשיב 'לא תמצא אש אלא בבית פלוני שמבשלים שם תמיד בשר ודגים'. שיש לפרש שהוא מרבה לבשל בשביל האורחים לשם מצוה, ויש לפרש שהוא רעבתן. כשמדברו בפני ג' יודע שבסוף יודע הדבר, מותר לאומרו באופן פשוט. (קיצור הל' לשה"ר פ"י סעיף ג-ד)

כן אמרו רז"ל "זמן קהלה לכל הוא" פי עקר הנס של פורים שהוא מפלת הקן עמלק היה על-ידי הכניסה והקבוץ, שעל-ידי זה נתרבין הפנים של הקהלה עד אין חקר עד שתנפנסו לתוכם כל תרחוקים וכל הנדחים פנ"ל, שכל זה הוא הפך מחשבתו הרעה: (הלכות ציצית ג, א)

לחיות את הפורים: נקודות מעשיות

קריאת המגילה

וכך יעמוד וישתוקק בהתחזקות גדול שהש"ת אוהב כל אחד איך שהוא, עד שהמלך יושיט לו את שרביט הזהב, ויגע בראש השרביט.

ומן הראוי להזדרז לישון, בכדי שיהיה הכח לעמוד באמצע הלילה, ועל כל פנים לפנות בוקר, לדבר עם השי"ת.

העבודה הכללית של כל יום הפורים:

א] להשתדל להיות כל היום בשמחה ובחירות הדעת, ולהתחדש לקבל על עצמו עול התורה באהבה, מתוך רצון והשתוקקות פנימית להשי"ת.

ב] להשתדל למצוא זמן להתבודד, לדבר ולומר להשי"ת את הרצונות האמיתיים הקיימים מתחת כל הרצונות והשטויות והדמיונות.

ג] יעורר בעצמו רצונות להתחיל התחלה חדשה לרדוף אחר המלך בעצמו, מתוך אמונה שכל מצוה שלו יקרה למעלה.

ד] ישתדל הרבה לרקוד ולמחוא כפיים, ולא לחפש בזה שום תשומת לב, אלא לרקוד באמת מתוך רצון להתקרב לה', בביטול כל היישות והגאווה, בידיעה שהוא בן אהוב למלך, ובזה ממתיק את כל הדינים מכלליות עם ישראל, ובפרטיות הדינים המסתירים את האמונה.

ה] יחזק את עצמו באמונה בכל מצוות היום של מגילה, משלוח מנות ומתנות לאביונים והסעודה, שבוודאי השי"ת מסתכל וצופה עליו מקיים את המצוות, ולמעלה נעשים תיקונים נוראים ונפלאים ממצוות היום.

הליכות

שיחות ומנהגים

פורים

מוהר"ת היה יושב לסעודת פורים עם אנשי שלומנו, ורבי אהרן הרב דברסלב היה יושב לסעודת פורים עם בני העיר פדרה הרבנים. פעם שאל רבי אהרן איך נוהגין בשולחנו של מוהר"ת, וכששמע על גדל השמחה שהיה שם, התפעל ושבח את מוהר"ת והפליג מאד בשבחה:

מוהר"ת אמר: "סדר העבודה בעבודת השם יתברך שבימים הפורים, קשה עלי הרבה יותר מסדר העבודה ביום הפורים".

פי ביום הפורים נמצאים בבית הנקנסת כל האים ועוסקים אך בתפלות ובקשנות, ולא אוכלים ושותים (והוא בחינת ידיעה).

רבנו אמר על השתיה בפורים: "נאך בראנפן איז נאך תקון הברית" - "עוד יין שרף, הוא עוד תקון הברית". ברוסיה היו שותים יין שרף, פי יין לא היה מצוי כל כך:

ספר מוהר"ת: "פעם אחת בערב פורים ב'תענית אסתר', צעקתי להשם יתברך: 'הצילני מקלפת המן עמלק, ודומה היה עלי הדבר, פאלו המן עמלק עומד עלי להפנותי במוט ברזל' - 'מיט אדראנג'".

פעם לפני תפלת הפנחה של 'תענית אסתר', פשנכנס רבי נחמן טולטשינער לבית הנקנסת והמגילת אסתר בידו, היה שמח מאד בשמחת פורים הקרבה ונאחז. פשראהו מוהר"ת לא מצא הדבר חן בעיניו, ואמר לו בתנועת התעוררות והשתוקקות: "הנה הולכים אני תכף לומר פי בצרה גדולה אנחנו (בתפלת עננו שבמנחה):

מוהר"ת אמר: "אז מינן בעט דרייסיג טעג הצילני מקלפת המן עמלק, קען מען עקו מרדכי הצדיק בשעת קריאת המגילה" - "אם מבקשים ומתפללים שלשים יום קדם פורים: הצילני מקלפת המן עמלק אפשר לזכות לראות את מרדכי הצדיק בשעת קריאת המגילה".

קוויטל מסוג אחר

כי גם הם משוחחים אך ורק על יראת ה' והתכלית האמיתית.

בתחילה חשב לעצמו: 'האם אנשים אלו מן הישוב? וכי אינם יודעים מהקרבות העקובים מדם המתחוללים בעולם?!' אך ככל ששהה במחיצתם, ראה את דבקותם ואת עבודתם את בוראם בתמימות ובאמת, והבין כי הם מרוממים מעל הכל, וחיים חיי אמונה וקרבת ה'. הוא התפעם עד עמקי נפשו מאשר ראו עיניו, והתקרב לרבינו הקדוש ודבק בעצותיו.

לימים עבר להתגורר בעיר פולנאה, שם הקים תלמוד-תורה מחתרתי שבו חניך את ילדי ישראל בדרך התורה והאמונה במסירות נפש, תחת אפו של הנק.ו.ד.

אחר כך, עבר לגור בטפליק ושם עבד כחייט. באחד הימים הגיע לבקר בעיר רבי יוסף-יצחק שניאורסון הרי"צ מליובאוויטש, רבים מבני העיר באו לקבל את פניו, נכנס אף הוא ומסר קוויטל.

כשקרא הרי"צ את הקוויטל שלו, התמלא התפעלות ואמר: "בימים קשים כאלו, כשצרות מקיפות מכל עבר, מבקש יהודי אך ורק בקשה אחת, לזכות לאמונה ויראת שמים!..."

לימים סיפר החסיד ר' יוחנן גלנט, בשם ר' הירשל, כי הרי"צ שאל אותו: "לאיזו חסידות אתה משתייך?" וכשהשיב לו: "מחסידי ברסלב אני", אמר לו הרי"צ: "נהג, לכל אחד יש ספרים רבים בביתו, אולם כשנוסעים בדרכים - לוקחים רק את הספרים הנחוצים ביותר, שלומדים בהם בקביעות", והראה לו את הספר 'ליקוטי מוהר"ן הנמצא עמו.

ר' הירשל הלך לעולמו באומן בחורף תרפ"ח. אחרי פטירתו, כשרצו לטובלו במקוה, היה הדבר קשה מאד, היות ובתקופה זו של השנה היו המים קפואים והיו צריכים לשבור את הקרח. כשראה החסיד ר' יענקל ז'יטומיר כי אין מי שיעשה זאת, נטל את ר' הירשל על כתפו, שבר את הקרח וטבל יחד אתו. כשלאחר מכן שאלו ר' אליהו חיים רוזין "מה ראית על ככה?" ענהו ר' יענקל: "הלא אתה יודע מי היה ר' הירשל!"

בצעירותו היה צבי אלימלך - הירשל, בן העיר טפליק, שקוע רובו ככולו במסחר, ורחוק מהתורה. לאחר שגויס לצבא הרוסי, עבר תלאות בגוף ובנפש; בהיותו חלש בגופו וחולה בריאותיו, כמעט נפח את נפשו במהלך שהותו בצבא. פעם אחת הוטל עליו ועל חבריו לשאת שקי קמח ענקיים, כבדת דרך ארוכה. תוך כדי סחיבת השקים הכבדים חש כי כוחותיו הולכים ואוזלים,

התפעל מן הקוויטל רבי יוסף-יצחק שניאורסון זצ"ל

ועוד קט הוא מתמוטט תחתיו. במר נפשו פנה בתפילה לה' יתברך: "ריבונו של עולם! הצילני ממוות! מבטיח אני לך שאם אשאר בחיים, אשוב בתשובה שלמה לפניך ואלך בדרך הישר" - - -

תפילתו שיצאה מלב נשבר, לא שבה ריקם; באורח פלא שרד עד לשחרורו המהיר מן הצבא. הוא החל לקיים את הבטחתו ולשוב בתשובה, לקיים מצוות ולהתרחק מקריאת כתבי-עת של גויים וכדומה.

כיון שעת מלחמה היתה זו, נדד מעיר לעיר, עד שהגיע לאומן. בבואו אל העיר, נכנס אל כמה בתי-כנסת, ובכל מקום ראה חברות אנשים עומדים ושחים בחדשות מהמלחמה העולמית, כשכל אחד מספר על מה שקרא בכתבי העת.

הוא המשיך בדרכו, עד שהגיע אל ה'קלויז' של חסידי ברסלב, וגם שם מצא חברות אנשים יושבים ומדברים... אך כשהתקרב אליהם, התפלא לשמוע אותם מדברים על ענייני תורה ועבודת השם. בפינה אחרת בבית המדרש ישבו עוד מספר חסידים, הוא היטה אוזנו לשיחם, והנה שומע הוא

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ד - התורה הזמנית - מאמר ד' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ב] וְדַע שְׂאֵי אֲפֻשֶׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ אֶפְלוּ בְּבַחֲנֵת מְטִי וְלֹא מְטִי. אֲלֵא עַל יְדֵי עֲשִׂיַת הַמְצֻוֹת בְּשִׂמְחָה. כִּי עַל יְדֵי שִׂמְחַת הַמְצֻוֹה, נִשְׁלָם הַקִּדְשָׁה. וּמַעֲלָה הַחַיִּית וְהַקִּדְשָׁה שֶׁבְּקַלִּיפוֹת, בְּבַחֲנֵת אֶחָד עֶשְׂרֵה סְמָנֵי הַקִּטְרֶת. כִּי הַקִּלְפוֹת הֵם בְּחֵינַת מוֹתְרוֹת, וְהֵם בְּחֵינַת עֲצָבוֹת, בְּבַחֲנֵת (מְשַׁלֵּי י"ד): 'בְּכָל עֶצֶב יִהְיֶה מוֹתֵר'. וְהֵם הַקִּפָּא דְדִינָא, בְּבַחֲנֵת (בְּרֵאשִׁית ו'): 'וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ'. וְעַקֵּר הַשִּׂמְחָה הִיא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים ד'): 'נִתְתָּה שִׂמְחָה בְּלִבִּי'. וְגַלּוֹת הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא בְּחֵינַת לֵב שֶׁהִיא שִׂמְחָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַקֵּר גַּלּוֹתָהּ כִּשְׁעֵצָבוֹת שֶׁהֵם הַקִּלְפוֹת גּוֹבְרִים עָלֶיהָ, בְּבַחֲנֵת: 'וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ'. נִמְצָא כִּשְׁעוֹשָׁה הַמְצֻוֹה בְּשִׂמְחָה, אִזִּי מַעֲלָה הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הַמְצֻוֹה, שֶׁהִיא שִׂמְחַת הַלֵּב, מִבִּיּוֹן הַקִּלְפוֹת. וְזֶהוּ בְּחֵינַת מַלְכוּת דַּעֲשִׂיָה הַעוֹלָה מִן הַקִּלְפוֹת.

שלימות השמחה מתוך התגברות בלבולי היכלי התמורות

במאמר הקודם נתבאר שהשמחה המדוברת כאן היא דייקא שמחה זו שבאה מתוך הבלבולים של היכלי התמורות, שמתגברים מאוד לבלבל את האדם בכמה וכמה מיני בלבולים, והעיקר הוא העצבות שהם מגבירים על לב איש הישראלי שזהו גלות השכינה (וכפי שמתבאר בדברי מוהר"ת בליקוטי הלכות נפילת אפים ה"ד אות ה והלכות הודאה ה"ו אות ד ועוד כמה פעמים), ושלימות התיקון נעשה דייקא כשמתגברים לשמוח מתוך התגברות הבלבולים האלו, שבוה מוציאים את השכינה מהגלות, וזהו התיקון הנורא של קטורת, שמעלים את הניצוצות הקדושה שנפלו לבין הקליפות והסטרא אחרא, שעו"ז נשלם הקדושה בשלימות נוראה שאין לשער, ומזה עצמו נעשים הכלים לקבל התנוצצות אור אין סוף.

הדרך לשמחת המצוות הוא על ידי מילתא דשטותא

אמנם צריך להוסיף בזה עוד נקודה חשובה, שאף שלכאורה אינה מבוארת בפירוש במאמר, אבל בדברי מוהר"ת הוא מתבאר כיסוד בדברי המאמר באופן שאין שייך לזכות לתיקוני המאמר באופן אחר, ועל פי הנ"ל יתבאר שבאמת הוא מרוזם בפירוש בדברי המאמר, כי זה עצמו עניין הקטורת וכמו שיתבאר.

דהנה במאמר מדובר בפירוש על השמחה בעשיית המצוות, וניתן להבין מזה, שעיקר העצה היא להתחזק בשמחה בעשיית המצוות, וזה בוודאי אמת וברור ונכון, אבל מוהר"ת (בהלכות נפילת אפים הלכה ד אות ה) מזכיר ומקשר בזה מה שאמר רבינו שאי אפשר לבוא לשמחה רק על ידי מילתא דשטותא, ומבואר שם (אות ה) שהכוונה שכך הוא המצב בגלות, שאין שייך לבוא לשמחה רק על ידי מילתא דשטותא, והיינו שזה עצמו המציאות של גלות השכינה שמוזכר כאן במאמר, שמוזה נמשך המציאות שאי אפשר לבוא לשמחה רק על ידי מילתא דשטותא.

גלות השכינה

וכפי שמבאר שם מוהר"ת באריכות, שבאמת עיקר השמחה הוא רק בהש"ת ובמצוותיו, וזהו עיקר הקדושה, כי עיקר הקדושה הוא השמחה בה', אלא שזה גופא הוא מהות הגלות, שעיקר ההתגברות של הגלות הוא מה שמתגברים הקליפות להפיל את ישראל בעצבות, ופי שמתבאר במאמר, והכח של הקליפות להתגבר בזה הוא מחמת שבאמת יש להם יניקה מהקדושה, שהוא ניצוצי השמחה שנפל אליהם, עד שנדמה ע"י הבלבולים של היכלי התמורות, כאילו יש שמחה בכל הבלי העוה"ז שיש אצל הגויים והרשעים, כי הם לוקחים את השמחה העליונה שנפלה עליהם, וממירים ומהפכים אותה לכל התאוות וההבלים כאילו שם הוא השמחה, אף שבאמת אין להם שום שמחה, כי גם כשיש להם ממון ושאר התאוות, אינם יכולים לבוא לשמחה אמיתית, וכל השמחה נהפכת אצלם לתוהו, בבחינת ואחרית שמחה תוהו.

אבל כיון שסוף סוף ניצוצי הקדושה של השמחה נפלו בגלות לירידה

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

'עמלק: מה היה מקצועו ומומחיותו בחיי היום-יום שלו? עמלק בחייו היה פילוסוף ומחוקר. ועי"ז כפר בעיקר. ליקוטי מוהר"ן תנינא, י"ט

"על כן צריך כל אדם לשמח עצמו בכל יום בזה". במה??

הזוכה: זאנוול שאשנאוויטש וזמ"ט ב' כה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

הודאה ו

נוראה, והם בשבי אצל הקליפות והסטרא אחרא, על כן גם שרוצה לשמוח בקדושת היהדות ובמצוות שעשה, אינו יכול לזכות לזה רק ע"י מילתא דשטותא, כי השמחה נפלה לגלות, וכדי לזכות לשמחה צריך לירד לבחינת מילתא דשטותא שהוא בחינת מילין דעלמא, ואז יכול לזכות לבוא לשמחה, ומתוך זה יוכל לבוא לשמחה האמיתית שהיא השמחה בה' ובמצוותיו.

העלאת השכינה מהגלות

ומסיים שם מוהרנ"ת שכשאישי ישראלי משמח את עצמו במילתא דשטותא, יש בזה תיקון גדול והוא ממש העלאת השכינה מהגלות, וכלשונו שם 'ועל כן איש הישראלי פשמשמח את עצמו על ידי מילי דשטותא אזי נעשה מזה תקון גדול בחינת עליית ניצוצי השכינה מגלותה'. כי מעלה ניצוצי השמחה מן הגלות מאחר שהוא בא לשמחה על ידי מילי דשטותא אלו, כי תכף פשאישי ישראל הוא בשמחה, תכף חזרה ועלתה השמחה למקומה ושרשה שהיא אצל ישראל ששם שרש השמחה האמיתית, כי ישראל יש להם לשמח כל מיניה שמה בלי קץ וסוף מאחר שזכינו להאמין בה' ובמשה עבדו ובתורתו הקדושה'.

ומבאר שם מוהרנ"ת שזהו העניין שמצאנו בחז"ל שהיו עוסקים במילתא דשטותא לפני הלימוד כדי לבוא ע"י לשמחה, וכן כל הצדיקים המפורסמים היה להם על פי רוב אנשים שהיו כמו בדחנים שהיו עושים לפניהם מיני צחוק ושטות, כדי לבוא לשמחה, כי כל זה מוכרח כדי לבוא לשמחה, וכמו כן מבאר שם שזהו עניין השטות והצחוק שנוהגים בפורים, שאז הוא עיקר הכנעת הסטרא אחרא, וכפי שהאריך שם בזה, [ומדבריו אלו ניתן להבין שאין הכוונה שאין שייך כלל שמחה רק ע"י מילתא דשטותא, רק בעת שמתגבר עליו העצבות, ועל כן בתחילת הלימוד בדרך כלל נצרך לעסוק בזה, אבל אחר כך יכול כבר לזכות לשמחה בה' מאחר שהעלה את השכינה בדרגא מסויימת, וכמו כן בפורים פועלים תיקון זה לכל השנה כולה ובכח השחוק של פורים יכולים להיות בשמחה כל השנה, אלא שבכל פעם שמתגבר עליו העצבות בפרטות, מוכרח שוב להשתמש עם מילתא דשטותא לפי בחינתו ועניינו].

והנה בהסתכלות פשוטה ניתן לחשוב שהדברים מיוסדים על מאמר רבינו במקום אחר שמוכרחים את המילתא דשטותא, אבל אין זה עניין המאמר, אבל מתוך דברי מוהרנ"ת שם ניתן להבין שבאמת שורש העניין מתבאר במאמר כאן, כי זהו עצמו עניין גלות השכינה שהזכיר רבינו כאן, שמזה נמשך ההכרח לעסוק במילתא דשטותא כדי להוציא את השכינה מהגלות, שהוא מה שמתגברים הקליפות שהם העצבות על לב בני ישראל, ובעיקר ע"י הבבלים של היכלי התמורות שע"י מבבלים מאוד ומתלכשים עצמם במצוות, עד שמפילים את האדם לידי עצבות רחמנא לצלן, וזה עצמו התיקון של הקטורת שהוא מה שמעלים את ניצוצות הקדושה, שהם ניצוצות השמחה שנפלו אל הסטרא אחרא והקליפות.

כל זה נעשה ע"י כל אחד ואחד מישראל

ומהראוי לשגן ולהביא בזה שוב את לשונו הזהב של מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות תחילת הלכות הוהא הלכה ו) 'צריך אתה המענין שתדע ותאמין שכל מה שצאמר שם, נעשה על ידי כל אחד מישראל פשוטה להתגבר לעשות המצוה בשמחה, כי לא בשמים היא שלא נאמרה התורה לעולי שמים וכו', כי קרוב אלינו הדבר מאוד וכו'. ואין כאן מקומו להרחיב הדבור בזה, ועל פי הנ"ל מתבאר ממילא שכל זה נכון גם כלפי העסק במילתא דשטותא שהוא ממש העלאת השכינה מהגלות, שכל זה נעשה ע"י כל אחד מישראל, ובפרט כשכוונתו לזה.

שהיה אפשר לשמוח אף ללא מילי דשטותא אבל יותר כבר אי אפשר רק ע"י מילי דשטותא, ועפ"י הנ"ל יתבאר הדברים כמין חומר שענין התגברות העצבות על לב איש הישראלי, הוא ענין גלות השכינה, וכפי אריכות הגלות יותר ויותר כן הוא ג"כ התגברות הגלות, ועל כן ייתכן שבדורות הקודמים היו יכולים יותר בקל לשמח עצמם אף ללא מילי דשטותא, כי לא היתה השכינה כ"כ בגלות, אבל עכשיו כפי עומק ירדת השכינה הקדושה בגלות, 'מע קען מער ניט פרייליך זיין, נאר מיט נאריש מאכין זיך', כי עד עכשיו היה אפשר לפעמים בלא זה, אבל עכשיו כבר אין שייך בלא זה, כי כבר השכינה בירדה כ"כ בגלות שממילא מתגבר כ"כ העצבות, שעכ"פ יש הרבה והרבה זמנים שאין שייך לשמח את עצמו באופן אחר, ודו"ק.

א.ג. בית שמש

קען מער ניט פרייליך זיין נאר מיט נאריש מאכין זיך". וכן דבר עוד מזה פמה פעמים. והיו הענין מה שהיו נוהגין כל הצדיקים הגדולים המפורסמים שהיו פגמינו שעל פי רב היה להם אנשים שהיו כמו בדיקנים, והיו עושים לפנים כל מיני צחוק ושטות פמפוסים. והכל בשביל שמחה, כי אין דבר מדיק לעבודת ה' כמו העצבות, פנובא בכל הספרים הקדושים. ומגדל מרית וצרות הגלות הפור הזה גוף ונפש וממון אי אפשר להיות בשמחה כי אם על ידי מילי דשטותא דיקא פנ"ל, ובהמשך שם 'ואי אפשר בגלות לשמח פי אם על ידי מילי דשטותא דיקא פנ"ל, מבואר שזהו מחמת מציאות הגלות.

ועל פי זה יש לבאר דקדוק לשון רבינו שהביא שם מוהרנ"ת, כי הנה לשון רבינו 'סע האט א פנים אז מע קען מער ניט פרייליך זיין נאר מיט נאריש מאכין זיך', ויש לדקדק בלשונו מהו 'מע קען מער ניט', שמשמע כאילו היה זמן

לכבוד מערכת עלה לתרופה, חשבת לכבוד פורים לחדש ענין נראה בתורה כ"ד על ענין מילתא דשטותא.

הנה מובא בדברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות הלכות נפילת אפים הלכה ד אות ה) בעניין שמחת פורים וז"ל 'פי איתא בדברי רבנו זכרוננו לברכה בפמה מקומות פמה אזהרות גדולות שצריך האדם להרגיל את עצמו להיות בשמחה תמיד. ואיתא בדברי הקדושים שאי אפשר להיות בשמחה פי אם על ידי מילי דשטותא דיקא, שעושים עצמן כשטות ומשמחין את עצמן במילי דשטותא, פי מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, פי כל אדם מלא סתרים ויגונות פידוע לכל אחד ואחד. על כן צריך להכריח את עצמו בכל הלכות להיות בשמחה. ועקר השמחה אי אפשר להיות פי אם על ידי מילי דשטותא, כמו ששמעתי מפיו זכרוננו לברכה שאמר בזה הלשון 'סע האט א פנים אז מע

טעם גן עדן חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (ו)

ליקוטי מוהר"ן: החלפת מח של עמלק במח של הצדיקים

[א] יש לימוד הנקרא 'מחשבת ישראל' - בו לומדים השקפה יהודית, אך יש לימוד הנקרא 'מחשבת המן האגלי', והוא לימוד בו לומדים מחשבות של גאווה ויישות, כפירות וחלישות דעת וכו' וכו'.

ספרי הצדיקים הם התיקון למחשבת המן - ועל זה כתוב במגילה (אסתר ט' - כ"ה) 'אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה'.

[ב] יש לימוד ספרי הצדיק בו רוצה להספיק לסיים ספרים ולדעת ידיעות מהצדיק, אך יש לימוד שבא לקבל מהצדיק 'ראש' ולב' אחר.

ואז יש ללמוד בנחת דיבור אחר דיבור, לשים לב לכל דיבור, ויחשוב לעצמו איזה חידוש של מחשבה יש בדיבור זה, מה חשבתו עד כה, ומה אני יחיל לחשוב מעכשו.

[ג] לא לקרוא רק באופן שמחפש איזה דיבור שיבעיר את לבו בבת אחת, כי לא זו דרכם של ספרי רבי"ל ומוהרנ"ת להבעיר הלב באופן של כתיבת לשונות המעוררים את הלב בדרך מליצה, אף שישנם הרבה לשונות שכאלו. כי עיקר כוונתם היה להמשיך חידושי תורה

המהפכים את המח והלב בשורשם, להתחיל לראות את העולם בעיניים אחרות לגמרי, לחשוב אחרת על כל דבר, לעלות מדרגא לדרגא בהשגת הבורא, ולשבר בעומק את המידות רעות.

[ד] ועל כן יש לשים לב לדברים הנאמרים בספר, לחפש עם הדעת, איזה מחשבה רביז"ל מלמד אותי לחשוב, ובמה אני טועה כשאני חושב אחרת. ובאופן הזה, יזכה לבנות את דעתו להיות 'דעת דקדושה, כפי המבואר בכל התורות שעיקר ענינו של הצדיק הוא לתקן הדעת, וכך ממילא להסיר הלב אבן ולזכות ללב בשר'.

למה עמלק מתנכל לחלשים?

להמשך יותר אחרי טרדות העולם הזה, ואינו שם לבו לתקן את מה שעבר עליו, ואינו מתעורר עוד לנסות להכנס לאור של עבודת ה' אלא נשאר בטרדות ובמה שעובר עליו לפי ענינו ושורש נשמתו, וגם אם זוכה ונשאר אחוז קצת בעסק התורה וכדו', אבל נאבד ממנו מתיקות הקדושה ודרכי התשובה ועבודת ה', ומסיח מדעתו את גודל ההפסד שנאבד ממנו קדושת ישראל במדרגה שיכול לדעת ולהתעורר ממנה, והכל מחמת היאוש שאינו חושב שהוא עדיין יכול להיות דבוק בהש"ת ולעשות לו נחת רוח.

וזו היתה עצת עמלק, שזינב דווקא אחר מחנה דן, שהם אלו שאבדו והם אלו שמחפשים ומוצאים, אחרים דייקא היה עמלק מזנב ולוחם בהם מאד, כי זה היתה עיקר מלחמתו, לגרום לקרר את רוחם שיפסיקו לבקש ולחפש אפילו את מה שהם יכולים בלחפש ולמצוא בנקל אף לפי מדרגתם, ועל אחת כמה וכמה שמונע מהאדם מלהתייגע בחיפוש זה בספרי הצדיקים, מלהתייגע בתפילה ותשובה, מלהתמיד בשעה התבודדות, ומרפה את רצונו מלחפש אחר אבידותיו.

וזה עיקר מצות זכירת מעשה עמלק, לקשר את דעתו ונפשו לעבודת הזכרון, ולא יהיה אבוד מזכרון זה, לזכור שהוא צריך לחפש את אבידותיו, כי בוודאי ימצא, ולהתעורר לבקש באמת ככל יכלתו, כי אם יתגבר לפי יכלתו לעסוק בעבודה זו בוודאי ימצא את אבידותיו, אף על פי שכבר נפל ואיבד כמו שאיבד, וזה מצות זכירת מעשה עמלק.

את מלחמת עמלק קוראת התורה "ויזנב בך כל הנחשלים אחריו", ודרשו חז"ל (תנחומא כי תצא פרק י') שהם אותם שפלט הענן מחמת שלא נהגו כראוי למחנה שכינה, והם מחנה דן.

לעומת זאת התורה אומרת על מחנה דן שהם ה"מאסף לכל המחנות" (במדבר י' כה), ודרשו חז"ל (ירושלמי עירובין פ"ה ה"א) שהיה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה שבת דן מחזירו לו.

מבאר מוהרנ"ת (הלכות ברכת הפירות הלכה ה, ג) שעיקר עבודת מחנה דן הוא אסיפת האבידות, שהוא אותם שיצאו מתוך הקדושה, ועל כן פלט אותם הענן שהוא גבול מחנה ישראל, גבול הקדושה, והם הנקראים מחנה דן, החונים על דגלו ועל צבאו, ושם אחרי שירדו למקום שירדו ונפלו למקום שנפלו הם אוספים את נצוצות הקדושה.

אכן מחנה דן היו אחד משנים עשר שבטי ישראל, וחלק מהשראת השכינה בבחינת דגלי ישראל, כי דווקא זו היא גדולת אותם שהם בבחינת שבת דן, שאף על פי שעובר עליהם מה שעובר כמו שמפרט שם במדרש, עד שיצאו מתוך הענן, בכל זאת אינם מתיישים אלא הולכים במסע הקודש ומוסיפים מחפשים ומבקשים אחר האבידות.

כי טבע האדם שבעת הנפילה רח"ל, שרואה אין נמשך אחר התאוות והתרחק כל כך מהקדושה, דרכו

עומק הפרשה

סוד הקרבנות: מה שמתחבא ב'בהמה'...

אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַה' מִן הַבְּהֵמָה:

אחר שקראנו בתורה את מה סדר ירידת ישראל למצרים ויציאתם, את מתן תורה והנפילה הגדולה שאחריה, את המחילה שמחל להם הש"ת ואת סדר התיקון בבניין המשכן, כאן מגיע שלב הקרבנות, לקרב את ישראל לאביהם שבשמים.

את פנימיות עבודת הקרבנות מבאר בזוה"ק (פר' פנחס רמ. ועוד) ובכתבי האר"ז (ע"ח ג, ב ועוד) שהיא מלשון התקרבות, כי בכל אדם יש חלק בהמי ועכור הנקרא נפש הבהמית, והיא הגורמת לו להמשך לגשמיות ולעכירות העולם, עד שלפעמים נופל לחטאים ועוונות ח"ו, כשהאדם רוצה להתנקות ולהזדכך הוא מביא בהמה לקרבן, ומקריב את הבהמיות והרע על המזבח לפני ה', ואז הייתה יורדת אש מלמעלה ושורפת את גשמיות הקרבן וחלקי הקדושה שבהמה עולים למעלה ונעשה מהם נחת רוח לפני ה'.

ואף בלב האדם היה נעשה באותה שעה תיקון זה, בשעה שהאש שורפת את הקרבן מזדככת שורש נפש הבהמית שבאדם ונשרף הרע שבה, ונשאר האדם זך ונקי ומתקרב להש"ת.

את עומק הענין למעשה מבאר מוהרנ"ת כדרכו, שהוא המשך לעבודת הנקודות טובות שמעלה

הצדיק מעבודת האדם, כמו שנתבאר בשבועות הקודמים, אחר שירדו למצרים ועלו עד למתן תורה ושוב נפלו, ואז במחילת העוון המשיך להם תיקון בבניית המשכן שעלה הטוב שבישראל לבנות ממנו משכן לשכינה הק', ועבודת הקרבנות משלימה תיקון זה.

כי אחר שהעלה האדם את נקודות הטוב שיש בו, הוא צריך להוסיף ולהעלות גם את הטוב המכוסה בכיסוי של גשמיות ובהמיות, גם בדבר הנראה לאדם כמידה גשמית וגסה, הלא יש בו איזה נקודה של טוב, איזה נקודה של רצון טוב להש"ת, באותה שעה הוא צריך להעלות את אותו הטוב, ולחבר אותו להש"ת.

על אותה שעה אמר הכתוב "שחורה אני ונאווה", ודרשו חז"ל (שמו"ר מט, ב) "שחורה אני בשור שנאמר "וימירו את כבודם בתבנית שור", ונאווה אני בשור "שור או כשב או עז וכו' ירצה לקרבן אשה לה", כלומר באותה נקודה שחורה ואפילה שבה חטאו ישראל היה איזה נקודה של רצון טוב, איזה נקודה של חרטה שפיעמה בו גם בשעת החטא, נקודה שעדיין בוער בה רצון להש"ת, את נקודה זו מעלים הצדיקים ועושה ממנה "אשה ריח נחוח לה", ובזה הם מתקנים את נפש האדם.

(ע"פ ליקו"ה ה' השכמת הבוקר א, ו)

להיות כל איש מ'שור' בביתו

כשיש ח"ו דינים על ישראל, על ידי ריקודים ומחיאית כף נמתקים כל הדינים (ליקו"מ סימן י').

'דין' הוא היפך של חיבור, 'דין' הוא כעס ורוגז. אין מתחברים לילדים, אין ממתקים דינים בבית? אפשר הרבה לדבר בעניני חינוך, אך יש עצה העוקפת הרבה מאוד בעיות וקשיים, והוא 'ריקודים ומחיאית כף בבית'.

בית של יהודי הוא 'בית המקדש', שם הוא מקום משכן השכינה. אמנם יהיו כאלו שיתמהו על כך, והרי הם כל כך מנסים לברוח מהבית לבית המדרש, לשכוח מה'נחת' שבניהם ובנותיהם עושים להם, מהלחץ שיש לפעמים בבית.

אך לא, בית של יהודי הוא בית המקדש. יעקב אבינו קרא לבית המקדש בשם 'בית' (פסחים פח.), ובכך הוא קירב את כל העולם שיהיה בכוחם להתקרב אל הש"ת. אין צריך דווקא לטפס על הר גבוה, או לצאת לשדה, אפשר להמשיך השראת השכינה אל תוך הבית. אם רוצים אנו להתקרב לה', דווקא ה'בית' הוא המקום בו צריך להמשיך שכינתו.

אלא שה'בית' הוא מקום של התלבשות הדינים, שם מתגברים לחצים, מתיחויות בין הבנים, ושאר מיני צער ועגמת נפש, שם גם האדם רוצה להרגיש את ה'כבוד' שלו, וכאשר זוכה לראות 'נחת' מבניו הוא נופל לעצבות וחלישות הדעת - וכך במקום 'בית המקדש' יש 'בית' של דינים.

אמנם לכל בעייה יש פתרון, אך לפני הכל, יש לראות להמתיק את הדינים, לרכך את האווירה בבית, לא תמיד יש יישוב הדעת לחשוב מאמונה ולהתחזק בבטחון, אך אפשר תמיד להכריח את עצמו לרקוד ולעשות מנהגים חיצוניים של שמחה.

אין צורך לחפש סיבה לשמחה ולריקודים, לעשות בבית אירוסין או שבע ברכות בשביל להצדיק את הריקוד, פשוט להכנס הביתה ולהתחיל לרקוד כמה דקות, בלי להתבייש, ובלי הרבה הכנות, ובלי כל קשר למה שנעשה ברגע זה בבית, בבוקר בשעת לחץ, או בערב בהשכבה. אפשר לתפוס ילד ולרקוד עמו, לא להבהל ממנו, לא תמיד הוא ישתף פעולה, אך במשך הזמן הקטנים יצטרפו, ואולי גם הגדולים, וגם אם לא, אפשר לרקוד ולשמוח לבד.

בימי הפורים עם ישראל מרבים בריקודים, זה הדרך להמשיך אורו של מרדכי הצדיק (עיי' ליקו"מ י'), להכניס בלב את העצה הפשוטה והמעשית הזו, להרבות בבית בריקודים, לחיות עם ריקוד. 'וישא יעקב את רגליו' - כך מכניסים את ה' בתוך הבית.

מסופר על הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק ז"ע שפעם ביאר על שולחנו את הנאמר במכת בכורות 'דילג ה' על בתי בני ישראל' היינו שרקד על בתי היהודים באמרו 'כאן גר יהודי', וכשמוע הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב, עלה הוא על השולחן ורקד 'כאן גר יהודי'.

הבה ונכה אנו את הבכורות, נמתיק הדינים ונרקוד 'כאן גר יהודי'!

◆ בימים ראשון ושני, מתקיים קמפיין גיוס המונים ('מאצ'ינג') מיוחד לטובת מבנה קבע עבור 'מתיבתא' - ישיבה גדולה ע"ש רביה"ק זצ"ל. חסיד יקר! קח לך קניין נצ"ח בבניין שנגב זה בו תשמע קול התורה והתפילה ברמה בהתקשרות לצדיקים אמתיים, ורכוש לך לבנה קדושה שתעמוד לך לעד. חייג עכשיו: 2381*.

◆ **בשורה טובה תדשן עצם:** בס"ד, יצא ממכבש הדפוס ברוב פאר והדר מהדורה שנייה של ספרי 'ליקוטי הלכות' שע"י מכון 'תורת הנצח' אשר נטל על שכמו לפאר ולהדיר את ספרי 'ליקוטי הלכות': הן בדיוק ההוצאה בהגהה וניקוד מדויקים, הן בכותרות צד מחכימות, והן בהנגשת הספרים לכל דורש במחירים מסובסדים. כפי שפורסם כאן בעבר, המהדורה הראשונה שהופיעה בהילולא דמהור"ת - נחטפה וגמרה מיידית. כעת י"ל המהדורה השנייה. להשיג: בנקודות ההפצה בריכוזי חסידי ברסלב, ובטל: 0533177265. לקבלת הטל ללא עלות לבתי כנסת, להשאיר הודעה: 025389393. הוצאה לקנות זכויות בהפצה העצומה, נא לפנות: הרה"ח ר' נתן נפתלי בורשטיין: 0504128290.

◆ **אומן:** כחסידי ברסלב המורגלים בשיחה בינו לבין קונו, הבה נקדע שמיים בתפילה ותחנונים הן על שלא ינזק שום יהודי מהמלחמה, הלילה, וכן שלא יערמו מניעות שונות ומשונות מלפקוד את ציון המצוינת בימי ראש השנה הק' כאשר ציוה. בימים האחרונים גוברות ההערכות לחיימה ממושכת, ואנו אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים. הלוואי ואלו פעמי משיח, ובכל שלב - אין כוחנו אלא בפניו.

שמעתי שעמלק הוא ענין של פגם הברית, והרי גם בפסח אומרים שמצרים הוא ערות הארץ וטומאת פגם הברית?

יש הסתרה, ויש הסתרה שבתוך הסתרה. הסתרה משמעותו שנאבד מהאדם איזה דבר, ואינו מוצאו. אך הסתרה שבתוך הסתרה משמעותו שהאדם אינו שם לב שנאבד ממנו איזה דבר, והולך בשופי כאילו הכל כסדר. ולעניינינו: אכן פרעה לוחם חזק מאוד לטמאות דעת האדם שלא יהיה קשור בברית קודש עם השי"ת, אך הוא מלחמה 'פנים בפנים'. לעומת זאת עמלק פועל באופן של 'הסתרה שבתוך הסתרה', והיינו שהאדם אינו שם לב כלל שמוחו וליבו מלא בטינופת. עמלק 'מוזב' מאחור באדם, שכלל לא ישים לב שנעלם ממנו אור הברית קודש, מתקוות טעם של קשר עם הבורא, נעימות הדביקות בתפילה ועריבות כל תיבה בלימוד התורה. עמלק מנתק את האדם ומוציא אותו מחוץ לענן הכבוד, באופן של 'קרף' - קרירות מוחלטת שכלל אינו מרגיש

שחסר לו איזה דבר. ולעומת המצרים שנלחמים באדם פנים בפנים, ואמנם הוא מלחמה קשה ועקובה מדם, אך האדם רואה את שלפניו ונלחם על נפשו. ועל כן עמלק הוא ראש כל הקליפות, כי הוא טומאה קשה של ניתוק וניכור. שזהו הקטרוג הגדול שהיה בעוון שנהנו מסעודתו של אחשוורוש, כי כל כוונת הסעודה היה לשמוח על כך שאין ישראל חוזרים לירושלים לבנות בית המקדש - והוא הסעודה הגדולה שחוגג היום בעולם, טומאה של ניכור וחוסר חיפוש להתחבר לאיזה דבר רוחני, אפילו כפירות כבר אין מחפשים, אלא להיות 'סתם'. והוא עצם המלחמה, לעמוד ולזעוק לה' שישאר בו איזה הרגש של קדושה, שעל כל פנים יכאב לו, החיפוש להתחבר לקדושה. וצריך האדם לדעת שכל זמן שעדיין מרגיש כאב מחסרון עבודתו והתקרבותו לה', הרי זה סימן שיש לו חלק במחייית עמלק, כי אינו מתרגל להסתרה שבתוך הסתרה, וזהו בעצמו סיבה לשמוח מאוד (ליקוטי סי' נ"ו, ותנינא סי"ח).

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

קריאת פרשת זכור ומגילה

קריאת פרשת זכור במבטא שונה
לכתחילה יש לשמוע את הקריאה כל אחד במבטא שהוא רגיל מאבותיו. אך מי ששמע במבטא שונה - יצא ידי חובתו, אך לכתחילה יש להימנע מזה וצריך גם לטרוח לשמוע כמבטא שלו. וביותר יש להקפיד שאשכנזי לא ישמע מספרדי [כיון שאומרים את 'דלית' בשם השם עם קמץ וה'נון' עם פתח, שמשנתנה המשמעות בזה] אמנם אין שום חיוב והידור לשמוע בכמה סוגי מבטא, וכל שכן שאין לעשות כן בציבור.

חיוב קטנים במגילה
א. ילד מגיל עשר ומעלה - חיוב לבוא לבית הכנסת לשמוע מגילה, וצריך להשיגה עליו שאכן ישמע כל המגילה. אכן אם בכל זאת חיסר כמה תיבות לשמוע, נראה שאין לחייבו לשמוע עוד הפעם.
ב. קטן פחות מגיל עשר, אבל אביו יודע שיוכל לשבת כל זמן קריאת המגילה בבית הכנסת ולא להפריע - חייבים להביאו לבית הכנסת לשמוע מגילה, וכמה שמסוגל לשמוע - ישמע.
ג. אבל הקטנים ביותר שאין מסוגלים לשבת כל העת בשקט - אסור להביאם כלל לבית הכנסת, והמביאם עבירה בידו! שמפריעים לאביהם ולשאר העם. וביותר יש להתריע על דבר זה אצל הנשים, שמביאות ילדות קטנות ביותר, ואף על הגדולות אינן משגיחות שישבו בשקט, ומכשילות את הרבים. גם אלו המביאים קטנים בעריסה - המציאות מוכיחה שהרבה פעמים הם מרימים קולם, ועד שמשקטים אותם, נחסר לאיזה נשים כמה תיבות. והגורם לכל זה הם הגברים! שאינם משתדלים להיות אז בביתם ולהשיגה על התינוקות. וכמה פעמים התריעו על זה, ועדיין המכשלה מצויה.

חיוב הקריאה לקטנים
אם הגיעו לחינוך - יש להביאם לבית הכנסת לשמוע הקריאה (אך אין ברור מה גיל החינוך בזה). ואם לא שמעו, לפחות יקראו מתוך החומש. אך בנות קטנות, אין חיוב שישמעו בציבור ודי אם יקראו בחומש.

טעימה לפני שמיעת פרשת זכור

א. מי ששותה קפה בכל שבת לפני התפילה - מותר לו גם בשבת זו לשתות אף על פי שהוא קודם קריאת פרשת זכור (מקד"י, לענין קפה, כתב בערוה"ש תרנ"ב שמוותר לפני לוב כמו קודם התפילה).
אך לטעום מיני מזונות וכדומה [אחרי התפלה בעשיית קידוש לפני זה] - נכון למנוע מזה (בצל החכמה ומו. אמנם במקד"י התיר).

אמנם נשים אין להם להחמיר בכל זה, ויכולות לאכול ולשתות כדרךן ואפילו סעודה גמורה (פשוט).

י"ל ע"י מכון עלה לתופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקסו או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-375211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

בי עקר הקדושה הוא שמחה, דהיינו לשמח בהשי"ת, כי מי שיש לו אמונה שלמה בהשי"ת בודאי ראוי לו לשמח תמיד בהשי"ת וזה הדבר אי אפשר לכאב בכתב, כי הוא לכל חד בפנים מה דמשער בלבה, והמן ועמלק שהם בחינת המקוקים והכופרים מהם נמשך עקר העצבות והמרה שחזרה, כי עקר השמחה הוא שמחת המצות, ומי שמאמין בהשם יתברך ובתורתו הקדושה בתמימות ובפשיטות כמו שכל ישראל מאמינים, בודאי אין שמחה בעולם כמו שמחה עשית המצוות שאנו זוכין לעשות נחת רוח ליוצרנו ובזראנו יתברך ואנו קונים לנו חיי עולם לעולמי עד ולנצח נצחים:

בי עקר הכנעת הסטרא
אחרא שהוא זהמת
הנחש, הוא פבורים: